

ΑΝΑΙΡΕΣΕΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟ ΓΙΩΡΓΟΣ ΔΕΛΑΣΤΙΚ

«Οι εκκλήσεις της Μέρκελ προκαλούν οργή στη Μεσόγειο»

Ο ξυδερκές ήταν στις παρατηρήσεις και τις επισημάνσεις του το πρωτοσέλιδο άρθρο της εβδομαδιαίας εφημερίδας «Ντι Τσάιτ» της γερμανικής σοσιαλδημοκρατικής διανόησης, το οποίο αναφερόταν στη δομική κρίση της ΕΕ. «Έξι χρόνια σωτηρίας και αυξάνεται ο κίνδυνος στο τέλος κανένας πλέον να μη γνωρίζει τι ακριβώς σώζουμε!» επισημαίνει προσφυώς ο αρθρογράφος Ούβε Ζαν Χόιζερ. «Ταυτόχρονα, οι εκκλήσεις της Μέρκελ προκαλούν στη Μεσόγειο μάλλον οργή παρά ένταση των προσπαθειών» υπογραμμίζει. Τονίζει χωρίς περιστροφές τι φταίει για τις κακές σχέσεις μεταξύ όλων των κρατών, των κυβερνήσεων και των λαών της ΕΕ:

«Το ευρώ είναι τώρα η αιτία της διχόνοιας!» Ο Γερμανός σοσιαλδημοκράτης διανοούμενος δεν έχει κανέναν λόγο να ισχυρίζεται ότι «όλα πάνε καλά στην ΕΕ», ότι... «η ανάπτυξη καλπάζει» και όλα αυτά τα ανόπτα κλισέ. Δεν δείχνει επίσης να διακατέχεται από την κραυγαλέα υπεροψία των Γερμανών, αν και βεβαίως αδυνατεί να αντιληφθεί πόσο υποφέρουν οι λαοί των νοτιοευρωπαϊκών χωρών. Ως εκ τούτου αυτά που προτείνει δεν πρόκειται να υλοποιηθούν ποτέ, ακόμη και αν το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα της Γερμανίας, το γνωστό και στη χώρα μας με το γερμανικό ακρωνύμιο SPD, σχημάτιζε ποτέ μονοκομματική κυβέρνηση. «Η Ευρώπη δίνει μια αξιοθρήνητη

εικόνα. Ακριβέστερα, μια εικόνα όπου ο ένας οικτρεί τον άλλον» γράφει και εξηγεί τι εννοεί: «Ο Βορράς (σ.σ. της ΕΕ) έχει την άποψη ότι έχει κάνει τα πάντα για τον Νότο, όμως η Γαλλία, η Ιταλία και οι υπόλοιποι αρνούνται μέχρι τώρα τις σκληρές μεταρρυθμίσεις. Στον Νότο έχουν την εσφαλμένη εντύπωση ότι αντιστέκονται σε μια Ευρώπη των Γερμανών, οι οποίοι επιθυμούν μόνο θυσίες». Το τελικό αποτέλεσμα είναι ότι «έξι χρόνια μετά το τέλος της Λίμαν Μπράδερς και τέσσερα χρόνια μετά το ξέσπασμα της κρίσης δημόσιου χρέους, η ευρωπαϊκή οικονομία συνεχίζει να παραμένει ακόμα αδύναμη...

Χρόνο με τον χρόνο οι χώρες (σ.σ. της ΕΕ) παζαρεύουν μόνο για το ποιος θα φορτωθεί τα βάρη της κρίσης του ευρώ» τονίζεται στο πρωτοσέλιδο άρθρο της «Ντι Τσάιτ». Αυτό που απασχολεί τον αρθρογράφο όμως δεν είναι η αποκατάσταση των αδικιών που ενδεχομένως έχουν γίνει εις βάρος των λαών της νότιας Ευρώπης από τη Γερμανία. Ούτε που περνάει από το μυαλό του ότι ενδεχομένως επεκτείνεται πραγματικά ο γερμανικός

ηγεμονισμός στην ΕΕ και ίσως να μην έχουν απλώς «την εσφαλμένη εντύπωση» οι Γάλλοι, Ιταλοί, Ισπανοί, Έλληνες και λοιποί Νοτιοευρωπαίοι ότι αναδύεται μια «γερμανική Ευρώπη που το μόνο που απαιτεί είναι θυσίες» από τους υπόλοιπους λαούς. Τον απασχολεί μόνο το γεγονός ότι «μια οικονομικά αδύναμη και μη ενωμένη Ευρώπη... δεν μπορεί να επιβληθεί. Χωρίς εσωτερική δύναμη και χωρίς συγκεκριμένους στόχους, η Ευρώπη δεν μπορεί να δικαιωθεί προς τα έξω»! Μεγάλο καμμό έχουν όλοι οι λαοί της ΕΕ, ιδίως σε αυτές τις συνθήκες της κρίσης, κατά πόσο η ευρωπαϊκή ολοκλήρωση... «δικαιώνεται προς τα έξω»!

Εδώ εκατομμύρια Ευρωπαίοι χάνουν το ψωμί τους, καθώς οι μισθοί μειώνονται και η ανεργία καλπάζει, αλλά τους Γερμανούς, ακόμη και τους προοδευτικούς διανοητές τους, αυτό που τους απασχολεί είναι η εικόνα της ΕΕ προς τα έξω! Τι να πει κανείς; Η διεξοδος πάντως που προτείνει ο αρθρογράφος της σοσιαλδημοκρατικής γερμανικής εφημερίδας είναι να κληθούν οι λαοί της ΕΕ να απα-

«Εξι χρόνια σωτηρίας και αυξάνεται ο κίνδυνος στο τέλος να μην ξέρει κανένας πλέον τι ακριβώς σώζουμε» έγραψε η γερμανική «Ντι Τσάιτ»

ντήσουν ψηφίζοντας «αν πρέπει η Ευρώπη να αναπτυχθεί ως σύνολο με περισσότερες κοινές μεταρρυθμίσεις και κοινή οικονομική πολιτική ή όχι»! Κάπως διαισθάνεται όμως ότι η πρότασή του αυτή δεν προκαλεί ενθουσιασμό σε κανέναν - γι' αυτό και προσθέτει: «Η ερώτηση φόβου που έρχεται φυσιολογικά όταν κανείς παρατηρήσει την οργή των πολιτών είναι, τι θα γίνει, αν τελικά βγει "όχι"; Η αναπάντητη απάντηση είναι ότι τότε το ευρώ θα διαλυθεί»!

Αυτό είναι εύκολο να το γράφει ένας Γερμανός διανοούμενος. Είναι όμως εξαιρετικά δύσκολο να το αποδεχθεί ένας Γερμανός πολιτικός - πόσω μάλλον να θέσει σε κίνηση μια διαδικασία που μπορεί να οδηγήσει σε ένα τέτοιο αποτέλεσμα και μάλιστα μόνο και μόνο ως αποτέλεσμα της λαϊκής βούλησης! Θα ήταν τρελός για δέσιμο οποιοσδήποτε Γερμανός πολιτικός επιχειρούσε να υπονομεύσει την πανευρωπαϊκή οικονομική ηγεμονία του Τέταρτου Ράιχ, καλώντας τους ευρωπαϊκούς λαούς να ψηφίσουν ουσιαστικά, ναι ή όχι στο Βερολίνο!